

בוה כלום'. ככה בעצם נפתח ערוץ הידברות מאוד פתוח. ארגנתי ביקור למשלחת מזנויבר בארץ, ובעבודה משותפת עם משרד החוץ ור"ד אריה עורד, שהיה אז שגריר ישראל בקניה, חודשו הקשרים הדיפלומטיים באופן פורמלי. בשנת 2000 הפכתי להיות קונסולית הכבוד של טנזניה וזנויבר בישראל".

מה הרשים אותך באפריקה?
"האותנטיות. העגבנייה בטעם עגבנייה,

"הייתי בת 32, הכי תל אביבית. אמרתי לנשיא שזה מקום נפלא, אבל שהם יכמו חבורה של ילדים שיושבים על איזה אוצר ולא עושים בזה כלום. ככה נפתח ערוץ הידברות. ארגנתי ביקור למשלחת מזנויבר בארץ, ובעבודה משותפת עם משרד החוץ חודשו הקשרים הדיפלומטיים"

הירוק באמת ירוק, הפרח האדום באמת אדום. וכמובן, גם האנשים. אפריקה, במיני זה מסוימת, ילדותית, יש בה חלק מאוד תמים וילדותי במחשבה, בהתנהגות, לטוב ולרע. בהתחלה הכל היה נורא קשה. לשלוח פקס היה קשה, להבין את חוקי התקשורת עם האפריקאים היה קשה. לעבוד באפריקה זה אתגר. לא צריך להיבלע בתרבות, ומצד שני, לא להביא לגמרי את התרבות שלך. המינון מאוד חשוב בחיים שם".

מה עורר בך זעזוע?

"לפגוש אנשים לבקנים שמאוד סובי לים שם, שמתעללים בהם, כי לפי כל מיני אמונות תפלות, אם אתה צורך איכשהו את איבריהם, זה מביא מזל. אז יש מקומות שבו חי אל שבהם הלבקנים סובלים מציד אנושי, כורתים את איבריהם. מוזעזע שבשנת 2013 עדיין קורים דברים כאלה".

הרשקוביץ טסה לאפריקה בערך פעם בחודש לשבועי-שבוע וחצי ומקרישה את זמנה שם לא רק לעסקיה הפרטיים. "החלטתי למשל שבומביה אני חייבת להשתתף בפעילות עם הקהילה", היא מספרת. "הכרתי שם את מאמא רוו, שהקימה בית ספר ל-700 ילדים. אימצנו את בית הספר הזה, הצוות שלי מתגרב שם פעם בשבוע, מלמד את הילדים כל מיני נושאים, ואנחנו עובדים עם כשיו על תוכנית של סטודנטים שיו בואו מהארץ להתגרב שם שלושה חודשים. זה בית ספר שנמצא בלב שכונת עוני בלוסי קה, אבל בית הספר הזה הוא מעין 'אי ורוד' ←

הרשקוביץ. "יש גם רגעים קשים, לא הכל רומנטי ורוד"